

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes De Actibus Humanis

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum & Græcensis, 1716

§. II. Adfertur regula universalis specificæ peccatorum distinctionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39981

cum nihil præcedat aliud prius, à quo specificentur; peccata verò primi generis specificantur à præceptis positivis, solum à posteriori siquidem hæc præcepta sunt posteriora ad deformitatem, quam habent ex se ante omne præceptum formale, cum natura rationali ut tali.

Omitto alias minus principales opiniones ut Pallavicini, species peccatorum diversas desumentis ex oppositione cum dictaminibus conscientiae specie diversis, Granadi recurrentis ad specie diversas deformitates cum recta ratione.

Omnes hæc sententiae possunt deservire pro praxi, at si Theologicè examinentur, vix subsistunt, petitur enim adhuc regula fundamentalis discernendi,

quomodo unum peccatum præ alio maxime contra eandem virtutem diversimode discordet cum rectò dictamine, aut quomodo unum dictamen specie distinguitur ab altero, aut quod perfectio unius virtutis differat specificè ab alia (cum relate ad hanc prima Opinio explicet specificationem, alias obscuram per æque obscurum exponeret) aut quod unum præceptum sit in alia specie, quam alterum, quod enim secunda opinio confugiat ad motiva specie diversa, non satisfacit, cum restet danda ratio, cur unum motivum e. g. Religionis sit specie diversum à motivo v. g.

Justitiæ.

* * *

§. II.

*Adfertur regula universalis specificæ peccatorum
Distinctionis.*

864. **P**eccata omnia sunt contra virtutes Theologicas, aut Morales. Regula discernendi Specificam contra morales virtutes peccatorum Distinctionem est hæc ex *num. 595.* si inspectis actibus, quorum specifica inesse malitiæ distinctio inquiritur, reperiat in singulis ratio specialis eos prohibendi, etsi per possibile, vel impossibile cæteri actus evaderent liciti, ita Haunold. *lib. 2. Theolog. tr. 2. n. 474.*

Ut autem ejusmodi ratio prohibendi, seu speciale peccatum fundans specialem actus prohibitionem deprehendatur, peccata, inter quæ specifica diversitas investigatur, invicem sunt comparanda; in hac comparatione, vel unum respectu alterius apparet ex terminis gravius altero, vel non apparet gravius: si apparet, vide, an si fingatur id, quod constat excedere, seu esse gravius, fore licitum, adhuc in eo, quod constat esse

LIII 3

levi-

levius, reluceat specialis ratio illud prohibendi, nec ne: si non, hoc erit unius speciei cum priore; si ita, erit speciei diversum; sic comparando furtum centum cum furto 50. Florenorum, ex terminis patet furtum centum esse gravius furto 50. & si per possibile, aut impossibile furtum centum foret licitum, nulla superest ratio prohibendi furtum 50. cui enim licet plus etiam licet minus in eodem genere.

E contra adulterium specie differt à fornicatione, quia esto adulterium quò tale non esset illicitum, seu contra Justitiam, fidemque matrimonij, adhuc datur ratio specialis inhihendi copulam inter non conjuges ob prolis incertitudinem.

Quando ex invicem comparatis unius excessus, seu majoritas malitiæ est ex terminis patens, non est necessitas comparandi vicissim peccatum minus grave cum majori, quia ex terminis est manifestum, quod magis gravi semper inest ratio prohibendi, quæ non inest minus gravi.

865. Si inter duo, aut plurà peccata invicem comparata excessus malitiæ non pateat ex terminis, tunc singula eum singulis comparanda sunt comparatione reciproca, sive mutuà e.g. fornicatio, & inebriatio sunt peccata, quorum nullum ex terminis prodit malitiæ excessum supra alterum, differunt ta-

men specie, quia licet esset fas fornicari, adhuc est ratio vetandi inebriationem, & è contra: privatio enim utis rationis, in qua est sita malitia ebrietatis, non continetur in malo fornicationis, sive in malo incertitudinis prolis, malæque hujus educationis, nec vicissim.

Quod si facta aliquorum mutuà comparatione nequeat clarè deprehendi separabilitas rationis prohibendi unum à ratione prohibendi alterum, & vicissim, tunc talium peccatorum specifica differentia erit aut dubia, aut probabilis.

Hæc Regula formaliter non potest applicari peccatis contra virtutes Theologicas ut ostendit Haunoldus, applicatur tamen æquivalenter sub alia hypothese impossibili utili, nempe sub hac, si DEI odium impossibile esset propter impossibilem ejus permissionem, ut si esset impossibilis apprehensio mali, propter quod sit dignus odio, adhuc exstat ratio prohibendi odium proximi ad cavenda specialia mala non contenta in malis illis, ad quæ cavenda prohibitam est odium DEI.

Regula allata melius nequit probari quàm quòd opiniones §. precedente allata, ut subsistant, ultimatim debeant in hanc resolvi. Deindè confirmatur ejus veritas eam applicando diversis materijs peccatorum.

* * *

